

1

Maart 1983

Ik droom vaak van het Dolfijnenhotel.

In die dromen maak ik daar deel van uit. Ik bedoel, ik maak er letterlijk *deel van uit*, als een soort aanhoudende toestand. De dromen vertonen een duidelijke continuïteit. De proporties van het Dolfijnenhotel zijn vertekend. Het ziet er heel langgerekt uit, zodat het eerder op een lange overdekte brug lijkt dan op een hotel. Die brug strekt zich uit van de oertijd tot het einde van het heelal. En daar maak ik dus deel van uit. Iemand laat er tranen vloeien. Tranen om mij.

Het hotel heeft mij in zich opgenomen. Ik kan duidelijk de hartslag en de warmte ervan voelen. In mijn dromen ben ik opgegaan in het hotel.

Ziedaar mijn dromen.

Ik word wakker en vraag me af waar ik ben. Ik denk het niet alleen, ik stel mezelf ook echt hardop de vraag: ‘Waar ben ik?’ Het is echter een zinloze vraag. Onnodig hem te stellen, het antwoord is al bekend. Dit is mijn leven. Mijn bestaan. Een aanhangsel van het werkelijke wezen dat ik ben. Een handjevol omstandigheden, zaken, toestanden die, hoewel ik me niet meteen herinner er toestemming voor te hebben gegeven, onopgemerkt mijn eigenschappen zijn gaan uitmaken. Af en toe slaapt er een vrouw naast me. Maar meestal ben ik alleen. Het geraas van de autosnelweg die vlak tegenover mijn flat loopt, het whiskyglas naast mijn hoofdkussen (er zit nog een bodempje van vijf millimeter in), en het vijandige – of misschien gewoonweg onverschillige – stoffige ochtendlicht. Soms regent het. Wanneer het regent, blijf ik gewoon in bed liggen suffen. De whisky die nog in het glas zit, drink ik op. En terwijl ik naar de regendruppels die van de dakrand val-

len staar, denk ik aan het Dolfijnenhotel. Ik probeer langzaam mijn ledematen te strekken. Daarmee zoek ik bevestiging dat ik gewoon mezelf ben, dat ik nergens in ben opgegaan. *Ik maak nergens deel van uit.* Maar ik herinner me nog wel de gewaarwording van de droom. Als ik daar mijn hand probeer uit te strekken, beweegt het totaalbeeld waar ik deel van uitmaak mee. Het reageert als het mechanisme van een vernuftige constructie die op water draait, radertje voor radertje, langzaam en behoedzaam, stap voor stap met slechts een minimum aan geluid. Als ik mijn oren spits, kan ik net horen in welke richting het zich voortbeweegt. Met mijn gespitse oren vang ik ook iemands zachte gesnik op. Een heel zacht gesnik, hoorbaar van ergens in de duisternis. Er huilt iemand om mij.

Het Dolfijnenhotel bestaat echt. Het staat in een troosteloze uithoek van de stad Sapporo. Enkele jaren geleden heb ik er een week gelo-geerd. Hoe lang geleden is dat intussen? Voor de duidelijkheid zal ik proberen het me te herinneren. Vier jaar. Nee, viereenhalf om precies te zijn. Ik was toen nog in de twintig. Ik verbleef er samen met een jonge vrouw. Zij had het hotel uitgekozen. Zij had voorgesteld er de nacht door te brengen. '*Hier moeten we logeren,*' had ze gezegd. Als zij er niet op had aangedrongen, zou het waarschijnlijk nooit in me opgekomen zijn om in het Dolfijnenhotel te verblijven.

Het was een armoedig hotelletje, en buiten ons waren er vrijwel geen andere gasten te bespeuren. De hele week van mijn verblijf heb ik misschien twee of drie mensen in de lobby gezien, meer niet, en ik weet niet eens zeker of die in het hotel kwamen overnachten. Maar hier en daar ontbrak er een sleutel op het bord bij de receptie, en dus vermoed ik dat wij niet de enige gasten waren. Veel waren het er niet, maar toch een paar. Nu ja, als je ergens in een grote stad een bord met HOTEL ophangt, en je nummer staat in de *Gouden Gids*, dan is het nogal onwaarschijnlijk dat er helemaal niemand komt opdagen. Maar goed, de weinige andere gasten die er dan al waren, moeten verdomd stil en schuw geweest zijn. Wij kregen hen nagenoeg niet te zien, hoorden hen verder niet, en merkten ook niets van hun aanwezigheid. De positie van de sleutels op het bord was het enige dat van dag tot dag een beetje veranderde. Misschien slopen ze als schimmige schaduwen met ingehouden adem langs de muren van de gang. Zo nu en dan weerklonk het bijna bedeesde geratel van de op- en neergaande lift. Wanneer dat

geluid stopte, woog de stilte nog zwaarder dan voorheen.

Een vreemd hotel was het in elk geval.

Het deed me denken aan een doodlopend straatje in de biologische evolutie. Genetische regressie. Een parasiet die onomkeerbaar in de verkeerde richting evolueert. Een verweesd wezen, waarvan de ontwikkelingsvector is verdwenen, doelloos en verlamd in de schemer van de geschiedenis. Een verdronken vallei in de tijd. Dat was niemands schuld. Het ging er niet om wie iets verkeerd had gedaan, en evenmin om wie redding kon brengen. Om te beginnen hadden ze daar nooit een hotel moeten bouwen. Met die blunder was het allemaal begonnen. Vanaf de eerste stap zat het allemaal fout. De eerste hemdsknoop was verkeerd geknoopt, en daardoor was alles onherroepelijk in de war gestuurd. Pogingen om de verwarring te corrigeren, leidden alleen maar tot nieuwe brokjes verwarring. En als gevolg daarvan ging alles er stilaan vervormd uitzien. Als je iets aandachtig wilde bekijken, boog je heel spontaan je hoofd een paar graden opzij. Dat soort vervorming. ‘Opzij buigen’ is eigenlijk te sterk uitgedrukt, het ging slechts om een licht schuine stand, zodat het niet echt kwaad kon en het ook niet speciaal onnatuurlijk aanvoelde. Misschien zou je er uiteindelijk zelfs aan wennen wanneer je er langere tijd verbleef, maar toch bleef de vervorming wat irritant (als je aan zoiets gewend raakte, zou het trouwens best kunnen dat je de normale wereld ook met een scheef hoofd ging bekijken).

Zo’n hotel was het Dolfijnenhotel. En dat het *niet normaal* was – dat dat hotel na een opeenstapeling van verwarringen zijn verzadigingspunt zou bereiken en in de afzienbare toekomst helemaal opgeslokt zou worden door de grote draaikolk van de tijd – dat kon iedereen zo zien. Het was een triestig hotel. Het was zo triestig als een van decemberregen doorweekte zwarte hond met slechts drie poten. Natuurlijk, in de wereld is er geen gebrek aan triestige hotels, maar het Dolfijnenhotel was toch nog een tikkeltje anders. Het Dolfijnenhotel was conceptueel triestig. Dat maakte het des te droever.

Het spreekt voor zich dat, behalve een onwetende gast die er per ongeluk binnenstapt, nauwelijks iemand zo’n hotel zou uitkiezen om er te overnachten.

‘Dolfijnenhotel’ was trouwens niet de officiële naam. Eigenlijk heette het ‘Dolphin Hotel’, maar omdat het beeld dat die naam bij me opriep zo ver verwijderd was van de concrete werkelijkheid (de naam

Dolphin Hotel doet me denken aan een resorthotel, wit als een met suiker geglaazuurd gebakje, ergens aan de Egeïsche Zee) noemde ik het persoonlijk Dolfijnenhotel. Bij de ingang hing een koperen plaat met daarin DOLPHIN HOTEL gegraveerd. Als zo'n aanduiding er niet had gehangen, zag je volgens mij niet dat het een hotel was. Zelfs mét het uithangbord leek het er amper op. Als het al ergens op leek, dan op een sjofel museum. Het soort bijzonder museum waar mensen met bijzondere interesses binnenglippen om bijzondere stukken te bekijken.

Maar als mensen die indruk hadden van het Dolfijnenhotel, betekende dat helemaal niet dat hun verbeelding met hen op de loop ging. In feite fungeerde een deel van het Dolfijnenhotel wel degelijk als museum.

Wie zou er in zo'n hotel logeren? Een hotel dat gedeeltelijk dienstdeed als bizar museum? Een hotel waarvan de donkere gangen waren volgestouwd met opgezette schapen, bestofte pelzen, beschimmelde documenten en oude, bruin verkleurde foto's? Een hotel waaraan als opgedroogde modder massaal onvervulde verlangens vastklitten?

Alle meubels waren verbleekt, alle tafels kraakten, geen van de deuren sloot goed. De vloerbedekking op de gang was versleten, de gloeilampen gaven niet meer af dan een zwak schijnsel. De stoppen van de wastafels waren verwrongen, zodat het water er niet goed in bleef staan. Het gekuch waarmee de zwaarlijvige schoonmaakster (haar benen deden me aan olifantenpoten denken) door de gangen liep, voorspelde niet veel goeds. De uitbater, die steeds aan de balie zat, was een man van middelbare leeftijd met droevige ogen. Hij miste twee vingers. Je zag zo dat alles wat hij deed bij voorbaat tot mislukken gedoemd was. Hij was het prototype van dat soort mislukkeling. Elk facet van zijn bestaan werd gekleurd door een schaduw van miskleunen, nederlagen en tegenslagen, alsof hij was opgehaald uit een oplossing van lichtblauwe inkt waarin hij een dag te weken had gelegen. Je zou hem zo in een glazen kist in het biologielokaal van een school willen zetten. En er dan een label aan hangen: MAN DIE MISLUKT IN ALLES WAT HIJ DOET. De meeste mensen hoefden hem maar te zien om zich al min of meer ellendig te voelen, en bij een flink aantal wekte hij regelrechte woede op. De aanblik van zo'n ellendeling maakt een bepaald soort mensen nu eenmaal redeloos en oncontroleerbaar kwaad. Wie logeert er nu in zo'n hotel?

Wij dus. 'Hier moeten we logeren,' had ze gezegd. En daarna was ze

weg. Ze liet me alleen achter en verdween. Het was de Schapman die me wist te vertellen dat ze weg was. ‘Ze is ervandoor, man,’ deelde de Schapman me mee. De Schapman wist het, dat ze weg moest gaan. Dat zie ik nu ook in. Het was haar opzet om mij daarheen te leiden. Dat was als het ware lotsbeschikking. Net zoals de Moldau in de zee uitmondt. Dat zat ik te bedenken terwijl ik naar het rikketikken van de regendruppels keek: het lot.

Toen het Dolfijnenhotel opdook in mijn dromen, was zij het eerste waar ik aan dacht. Ze is opnieuw naar mij op zoek, bedacht ik me ineens. Waarom zou ik anders keer op keer hetzelfde dromen?

Zij – ik wist niet eens haar naam. Hoewel ik toch een paar maanden met haar had samengewoond. Eigenlijk wist ik helemaal niets over haar, niets essentieels in elk geval. Het enige wat ik wist, was dat ze bij een exclusieve callgirlclub hoorde. Het was een privéclub die alleen zakendeed met klanten van standing, van wier identiteit men zeker was. Ze was een luxeprostituee, zeg maar. Daarnaast had ze nog een aantal andere jobs. Overdag werkte ze normaal als parttimeredactrice bij een kleine uitgeverij, en ze kluste ook bij als model, gespecialiseerd in oren. Ze leidde, kortom, een heel druk leven. Het was natuurlijk niet zo dat ze geen naam had. In feite beschikte ze zelfs over meerdere namen. Maar tegelijkertijd had ze geen naam. Geen van haar bezittingen – die had ze trouwens zo goed als niet – droeg haar naam. Ze bezat geen treinabonnement, geen rijbewijs, geen creditcard. Ze had wel een kleine agenda, maar daarin had ze met een balpen alleen maar een onbegrijpelijke wirwar van codes gekrabbeld. Er was geen enkele verwijzing naar haar identiteit. Misschien hebben prostituees wel een naam, maar ze leven in een naamloze wereld.

Hoe dan ook, ik wist nagenoeg niets over haar. Niet waar ze geboren was, niet hoe oud ze eigenlijk was. Ik wist zelfs niet wanneer ze jarig was. Over haar schoolverleden wist ik al evenmin iets. Noch of ze familie had. Ik wist niets. Plotseling was ze daar en toen verdween ze weer, als een regenbui. Enkel de herinnering liet ze me na.

Maar nu had ik het gevoel dat de herinnering aan haar opnieuw een zekere realiteit begon aan te nemen. Ik voelde dat ze me riep via de context van het Dolfijnenhotel. Ja, ze was opnieuw naar mij op zoek. En alleen door andermaal deel te worden van het Dolfijnenhotel zou ik haar nog een keer kunnen ontmoeten. Ongetwijfeld was zij daar om mij aan het huilen.